

EDUARDO SACHERI

Így szerettelek

agave
könyvek

1

Pontban délután ötkor megszólal a csengő, Delfina felpattan a székéből, és tapsikolva ugrándozni kezd a nappaliban. Mama, Rosa és én próbáljuk jelezni neki, hogy ne viselkedjen már ilyen botrányosan.

– Még meghallja a vőlegényed! – figyelmezteti a mama.

Mabel rosszállóan csóválja a fejét, csak hogy ellentmondhasson:

– És mi lesz, ha meghallja a vőlegénye?

– Totál hülyének fogja nézni, hugi – feleli Rosa.

– Miért nézné hülyének? Mert örül?

Ernesto közbeszól.

– Te is tapsikoltál, amikor én csengettem?

A kérdést Rosának, a feleségének szánja, aki elvörösödik, és rám néz, mintha tőlem remélne segítséget.

– Természetesen – válaszol helyette Mabel. – Nem látod, hogy még most is lángra gyúl az arca a szerelemtől a hangod hallatán?

– Fogd be, hugi! – Rosa igyekszik rendre inteni Mabelt az elsőszülött nővér jogán.

– Ácsi, ácsi! – szól közbe a papa. Elég ez a két szó, és ettől fogva néma csendben várakozunk.

Delfina a vőlegénye kíséretében tér vissza a kapuból. Rosával és Mabellel elég csak futólag összenéznünk, hogy értsük egymást. Tényleg magas, pont, ahogy mondta. Igen, jóképű, még annál is jobb, mint amilyennek elképzeltük, amikor mesélt róla. Igen, szimpatikus fiú, persze azért nem fogjuk megkönnyíteni a dolgát.

– Jó napot, uram! Manuel Rosales vagyok, örülök, hogy megismerhetem – mutatkozik be a frissen érkezett vendég, miközben kezet nyújt a papának.

– José Fernández Mollé, örvendek – mondja a papa, miután feláll, hogy kezet rázzon. – Bemutatom a feleségemet, Luisát. A lányaim: Rosa, Mabel és Ofelia.

Mind a négyen előrébb lépünk, és kezet fogunk a hódolóval. A papa ezt a kifejezést használta: „hódoló”. A múlt vasárnapi ebéd alatt (és a rá következő héten) javarészt azon vitakoztunk, hogy Delfinának az ebéd vagy a délutáni tea alkalmával kellene-e bemutatnia a vőlegényét. Rosa és a mama azon a véleményen voltak, hogy jöjjön ebédidőben. Mabel és én ellenben valóságos tortúrának láttuk, ha azt a szegény párát idejekorán kínvallatásnak vetjük alá. Terítsük ki, mint egy békát a boncasztalon a laborban, csak azért, hogy kényünk-kedvünk szerint tanulmányozhassuk? Azért ezt túlzásnak éreztük. Ha viszont csak ötre érkezne, nem tartana tovább két, két és fél óránál a kínszenvedése. Ahogy lenni szokott, a parttalan vitánk ezúttal is külső segítséggel ért véget. A papa megmondta, hogy szeretné zavartalanul eltölteni a sziesztáját, és rögtön utána, kipihenten szembenézni a „legújabb hódolóval”.

Ahogy Delfina meghallotta ezeket a szavakat, kikerekedtek a szemei, bár ha utólag jobban belegondolok, akkor nem is a „hódoló”, hanem a „legújabb” kifejezés miatt. A legújabb szóval a papa nem arra utalt, hogy Delfinának sok barátja lett volna. Épp ellenkezőleg. Manuel az első hivatalos udvarlója, akit bemutat. Azért a „legújabb”, mert ő az utolsó közöttünk. A legfiatalabb.

És mi, Fernández Mollé lányok tudjuk, mi a rend. Szigorúan születési sorrendben lettünk menyasszonyok. Először Rosa, aztán Mabel, végül én. És mindnyájunknak az első udvarlója volt az egyetlen. Rosa bemutatta Ernestót, aztán összeházasodtak. Mabel bemutatta Pedrót, és a történetük ugyanígy folytatódott, bár Mabelt illetőleg tehetnénk néhány megjegyzést, mert az ő életük nem volt olyan zökkenőmentes, mint a miénk. De ez igazából nem tartozik a tárgyhoz. Én bemutattam Juan Carlost, és hozzá fogok menni. Az egyetlen egyedi mozzanat, amit megengedtem magamnak, az volt, hogy a nővéreimtől eltérően mi meg

is ünnepeltük az eljegyzésünket. De nem azért tettük, hogy felvágjunk. A helyzet az, hogy még mindketten diploma előtt állunk, de a papa erősködött, hogy „illene már” jelét adni, hogy komolyak a szándékaink. Máskülönben nem jöttek rosszul az ajándékok sem, legalább átgondolja az ember, mire is lehet szükség egy háztartásban.

Gondolom, Delfinával ugyanez történik majd. Mármint ő is addig halogatja a házasságot, amíg be nem fejezi a tanulmányait. A papa épp ebben a pillanatban kezdi faggatni erről Manuelt. Elmeséli, hogy ötödéves építészhallgató, és a Nemzeti Hitelbanknál dolgozik. A hitelosztályon. Szeretne is ott maradni. Karriert építeni. Delfina melle dagad a büszkeségtől, a mama pedig csillogó szemekkel fordul felé. Mabel ingatja a fejét, mintha kissé besokallt volna ettől a konvencionális csevejtől vagy a kisstílú vágyainktól. Vagy mindkettőtől. Mabel néha kész rejtély!

– Ernestito! – kiált fel hirtelen Rosa, majd a papa és a mama hálószobája felé iramodik, ahol a kisia alszik.

– Fel nem foghatom, hogy képes meghallani – mondja Ernesto a fotelben kényelmesen hátradőlve.

– Anyák... – mondja a mama, mintha ez az egyetlen főnév mindent megmagyarázna.

– Az életben fontos, hogy rendszerezett legyen az ember – jelenti ki a papa, aki szeretné, ha a társalgás visszakanyarodna az őt érdeklő témákhoz, ahelyett hogy az anyák kivételes hallásáról és a gyerekek sírásáról fecsegnénk.

De még mennyire, gondolom magamban, és elmosolyodom. Mi magunk és a család is, aminek tagjai vagyunk, mintha egy türelmes és részletes terv eredményei lennénk, akárcsak azok a bútorok, amiket a papa először megtervez, majd később, a gyárban elkészít.

Elsőként Rosát, azután Mabelt. A két rangidőst, akik eredetileg az egyedüli gyerekei lettek volna. A papa akkoriban asztalos volt. Jól is ment neki, és amellet, hogy szépen dolgozott, nem akart felelőtlen módon több gyereket vállalni és tönkretenni egy egész famíliát.

A mama ebben is egyetértett vele, mint mindig mindenben. Két lány, akik között egy év és három hónap a korkülönbség. Eddig tiszta sor. De a kis asztalosüzem hamarosan műhellyé bővült, majd a műhely egyre nagyobb lett, és végül hatalmas gyárrá fejlődött, úgyhogy a papának szöveget ütött a fejébe, hogy a kezdeti számításai túlzottan maradiak voltak, és ahol négyen esznek, ott jut ötnek is, no, ezért érkeztem én, kilenc évvel Rosa és csaknem nyolccal Mabel után. Mivel azonban nyilvánvaló, hogy a legkisebb lány mindig el van kényeztetve, és csupa felnőtt veszi körül, ezért jónak látták, ha negyedjére is meghívják magukhoz a gólyát, így egy év és három hónap elteltével megszületett Delfina.

Apánk olyan ember, aki hisz a tervekben. A bútorok és a család terén is. A vázlattól a legparányibb részletekig. Kettő helyett négy lánygyermek lett, hiszen az ember megengedheti magának, és meg is érdemli. De ezúttal bizony más neveket választunk, úgy ám! Ha már a két nagyobb Rosának és Mabelnek hívják, mivel a papa családjában szokás volt az unokahúgokat a nagynénikről elnevezni, mi, kisebbek, különleges nevet kaptunk, olyat, amilyen senkinek nem volt előttünk a családban. Olyat, amelyet a papa előkelőnek gondolt. Ezért lettem Ofelia. Nem tudom, hogy a papa miért tartja elegánsnak ezt a nevet, de meg van győződve róla, hogy marhára sikkes. Akárcsak Delfina esetében. Ugyanennyire kifinomultnak és elbűvölőnek érzi, hogy a két névben öt betű egyezik, az Ofelia név hat betűje a Kabbala szerint tökéletes harmóniában áll a Delfina név betűinek bibliai hetesével. A papa szerint a dolgok elnevezése az alkotás fontos része. Mindig elmeséli, hogy számára a jólét alapja javarészt annak volt köszönhető, hogy amikor kis műhelyről nagyra váltott, a hagyományos Fernández vezetéknevhez hozzátette a néhai anyja nevét is. „Jól hangzik a Fernández, de kis-millió van belőle”, summázza a papa, amikor a témáról szónokol, „de Fernández Molléból csak egy van”, tesszük hozzá mi, lányok, és már a könyökünkön jön ki, hogy állandóan ezen lovagol.

Töprengéseimet a csengő hangja szakítja félbe, és visszazökkenek a valóságba. Vajon miről beszélt a papa és Delfina barátja, amikor elvesztettem a fonalat? Felállok, hogy ajtót nyissak, közben ránézek a karórámra. Esküszöm, kitekerem a nyakát! Öt óra húsz. Mondtam, győzködtem, kértem és rimáncodtam, hogy legyen pontos, de a drágalátos barátom átkozott szokása, hogy mindig, mindenhol elkésik. Ez nem egy hétköznapi teázás. Ez a legfiatalabb hűgunk barátjának a hivatalos bemutatása, az isten szerelmére, és Juan Carlos képes öt húszkor beesni!

Kicsapom az ajtó szárnyait, kicsit hevesebben, mint szerettem volna. Ő meg ott áll a széles mosolyával, és süt az arcáról, hogy az élet csodás, majd széles tánclépésekkel belibben, egy, két, há, cupp, ad egy csókot, megölel, elmormolja, hogy mennyire jól áll nekem ez a fülbevaló, persze hogy képtelenség haragudni erre az emberre.

Bemutatom őket egymásnak, és Juan Carlos leül a férfiak közé, akik helyet szorítanak neki.

– Ne aggódjon, Ofelia vőlegényével a végére is értünk mára a bemutatkozásoknak – világosítja fel Mabel Manuelt. – Már csak Rita néni maradt hátra, aki lelkiigyakorlaton van a Santa Elena-i papnál, na meg a férjem, de úgy gondoltuk, hogy ez az egész egyszerre megfeküdné a gyomrát.

– Ugyan! – feleli Manuel. – Részemről öröm, hogy megismerhetem magukat.

– Pedro, a férjem, megkért, hogy mentsem ki, mert ma délután kellett meglátogatnia az özvegy édesanyját – teszi hozzá Mabel.

Manuel mosolyog és bólint, én meg csodálattal nézem, ahogy Mabel képes kezelni az ilyen helyzeteket. Ennek a csajnak aztán van stílusa! Pedro tényleg az anyjához ment, de az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy mehetett volna tegnap, szombaton, és velünk tölthette volna a vasárnapot, mint általában. De általában alig telik el öt perc a családi összejöveteleken, és a papa máris Perónt szidja, aztán nem múlik el

újabb öt, hogy Pedro a védelmére keljen, aztán Ernesto a papa oldalára áll, és ha Juan Carlos is ott van – aki egy cseppet sem lovagias az erőviszonyok kiegyenlítésében –, akkor szintén pocskondiázni kezdi Perónt, Evát, a peronizmust és mindent, ami csak eszébe jut velük kapcsolatban, ezen a ponton pedig Pedro belelovallja magát a vitába, mert úgy érzi, hogy minden oldalról támadják. Manuelnek előbb-utóbb szembe kell majd néznie a rögeszméinkkel és a bogarainkkal, de maga Mabel is úgy gondolta, hogy mindez ne az első találkozás alkalmával történjen. Szerintem Pedro is ezt a megoldást választhatta, mert az anyjához korábban kellett volna mennie, és mostanra már alighanem a legnagyobb nyugalomban hallgatja otthon a rádióban a focimeccseket.

– Ő Ernestito – mondja Rosa, aki az unokaöccsével tér vissza a hálószobából. – Köszönj szépen Manuelnek! Gyerünk, köszönj neki!

– Szerintem várjunk egy kicsit – szól Manuel, szegény Rosa pedig kicsit elszégyelli magát. Manuel szemmel láthatóan észreveszi. – Hát, én nyilván nem tudhatom, milyen Ernestito, de hozzászoktam, hogy az unokaöccseim egyáltalán nem örülnek az új arcoknak. Főleg, ha felverik őket miattuk a sziesztából.

Rákacsint a kisleány, majd azzal a lendülettel hátat is fordít. Ernestito lebiggyesztett szája nem görbül tovább, és a kisleány kissé összezavarodik. Nincs hozzászokva az efféle arroganciához. Rosa leteszi a földre, és a gyerek elindul a vendég felé, aki szándékosan még jobban elfordul, hogy újból háttal legyen neki. Ernestito megpaskolja a combját, hogy felhívja magára a figyelmet. Manuel odafordul hozzá.

– Üdvözlöm, fiatalember! Ne haragudjon, ha nem adtam meg az önt megillető figyelmet, de nagyon sok itt az új arc. Remélem, megért.

Komoly, hivatalos ábrázattal szól hozzá, a megbűvölt Ernestito pedig bólint, bár egy szót sem értett az egészből. Jóízűen nevetünk. A mama int Delfinának, hogy segítsen neki előkészíteni a teát. Mi is követjük őket a lányokkal a konyhába.

Az elkövetkező percek a rezsó, a teáskanna, a tejeskancsó, a sütemények és a szalvéták társaságában telnek, Delfina pedig izgatottan kérdezőgeti, milyennek találjuk a vőlegényét, mire mi igyekszünk megnyugtatni, hogy egyszerűen elbűvölő. Mikor elindulunk libasorban az étkező felé, a férfiak már az asztal körül ülnek.

– Megvárhattátok volna, amíg elkészülünk, José.

Ismerem a mamát és a hangsúlyt, ahogy mondja, mert valójában azt akarja közölni, hogy „az egyetlen dolog, az egyetlen, amit csinálnod kellett volna, José, az az, hogy ott tartsd őket a nappaliban, amíg be nem hívunk titeket, és még ezt sem bízhatom rád”, de magában tartja a megjegyzést. Ha ebben a házban képesek vagyunk elkendőzni a családi politikai viszályokat, mit nekünk elfedni egy házastársi konfliktust!

Ahogy Ernestito meglátja Rosát, eszébe jut, hogy ideje a karjaiba vetetnie magát. Otthagyja az eddig biztonságot nyújtó küszöböt, és jóval nagyobb sebességgel iramodik neki, mint ahogy bizonytalan kezdő lépései lehetővé tennék.

– Egyszer ki fogja törni a nyakát – jegyzi meg Mabel különösebb felhajtás nélkül, mintha csak valami elkerülhetetlen ténnyt közölné.

A férfiak végignézik, ahogy az ingatag léptű Ernestito egyre gyorsabban kapkodja a lábait, majd elveszti az egyensúlyát. Ha közülünk bárkinek lenne egy szabad keze, még élne a remény, de mindnyájan fel vagyunk málházva. Egyenesen Rosa felé tart, de Ernestito és az anyja között ott van az útban az egyik tölgyfa szék. A papa strapa-bíróra és szögletesre tervezte őket, gyilkos peremmel. Abban a pillanatban, amikor Ernestito feje a szék támlájának élébe csapódna, Manuel keze előrelelendül, és megakadályozza: a kisfiú az ő ujjainak ütközik. Ernestito felordít, mert egy férfikéz is kemény tud lenni – ha nem is olyan kemény, mint egy tölgyfa szék. A férfi fájdalmasan elhúzza a kezét. Próbálja leplezni a kint. Valószínűleg nem akar puhánynak látszani a menyasszonya családja előtt. De egészen biztos, hogy fáj neki.

– Nagyon fáj? – kérdezem néhány perccel később, amikor már teázunk, mert én ülök a bal kezénél, és észreveszem, ahogy dörzsöli az ujjait.

Ekkor félbehagyja a mozdulatot, és elmosolyodik.

– Nem. Na jó, egy kicsit. Elég keményfejű ez a fiú.

– És elég gyorsan száguldozik – teszem hozzá.

– Bizony. Az unokaöccse egy vadóc.

– Még jó, hogy maga odatartotta a kezét. Szegénykémnek betört volna a feje.

– Igen, szerencsére. A kéz gyorsabban gyógyul, mint a fej.

Újra elmosolyodunk. Ez volt az első beszélgetésünk Manuellel.

Tudom, hogy Delfina választ vár, és álnoknak érzem magam, hogy megváratom. Jobban mondva nem is váratom meg, hanem keresem az indokot, hogy nemet mondhassak, és mivel nem jut eszembe semmi, inkább nem válaszolok.

Csak azért jött be a szobámba, hogy megbeszéljük. És igazából a világ legtermészetesebb dolga lett volna igent mondanom neki. Miért ne menne el az ember moziba egy közös randira? Hogy még nagyobb baleknek érezzem magam, megkérdezem, hogy csak ránk, négyünkre gondolt-e. Delfina pedig azt feleli, nem, úgy tervezte, hogy szól Mabelnek és Pedrónak is.

„Persze”, válaszolom, és remélem, nem vette észre, mennyire megkönnyebbülök a választától. Hogy közöljem a húgommal, hogy nem igazán repesek az örömtől, hogy négyesben járunk el a vőlegényével és Juan Carlosszal? Igazából nem is ismerem Manuelt. Kedves fiúnak tűnik, és persze rokonszenves is, de összesen háromszor láttam életemben. Kétszer a délutáni teázáskor, és egyszer ebéd alkalmával. Három egymást követő vasárnapon. Ennyi az egész. Valójában Delfinával van gondom. Már a gondolattól is kiráz a hideg. Hogy lehetek ilyen rossz testvér? „Delfinával van gondom.” Mikor okozott Delfina gondot bárkinnek is? Mikor bántott ő engem? Soha. Folyton csak aggodalmaskodom. Úgy érzem, hogy nem értjük meg egymást, vagy csak többé-kevésbé értjük egymást, vagy hogy sokkal kevésbé értjük meg egymást, mint gyerekkorunkban.

Miért nem voltunk képesek megőrizni azt a határtalan cinkosságot, ami összekötött bennünket? Néha az emberek még azt is megkérdezték, ikrek vagyunk-e. Imádtuk heccelni őket, úgyhogy azt hazudtuk, hogy

igen. Ana nagy egyszer azt mondta, hogy úgy hasonlítottunk egymásra, mint két tojás, és úgy össze vagyunk nőve, mint a borsó meg a héja. Mi pedig imádtuk érte.

Delfina nyolcéves volt, én meg kilenc, és akkoriban mi, a Fernández Mollé lányok két kibékíthetetlen táborra szakadtunk, a kisebbekére meg a nagyobbakéra. Ha jobban belegondolok, a két nővérünk hatalmas liba volt. Dámák, akik lealacsonyodva szálltak vitába a két kislánnyal. De a lényeg az, hogy mi álltuk a sarat. Imádtuk az elegáns nevünket, és hogy szinte a benne szereplő betűket is felcserélhettük – ez a megbonthatatlan egység érzését adta. Tettre készen odaálltunk a nagyok elé, és így szóltunk: „Rosa”, majd egymásra pillantottunk, „Mabel”, folytattuk. Majd újra összenéztünk. Megcsóváltuk a fejünket, mint ha azt közölnénk: „Szegénykék, nézd már, milyen nevet adtak nekik.” Majd az egyikünk átkarolta a másik vállát, és büszkén, diadalittasan elballagtunk.

Mabel, aki mindenben elmélkedik, azt szokta mondani, hogy nemcsak a család jelöli ki a helyünket, amibe beleszületünk, hanem a pillanat is, amiben a család a születésünk idején él. Mabel valójában nemcsak ilyeneken elmélkedik, hanem mindenben. De ebben jobban igazat adok neki, mint másban. Ha én születtem volna közvetlenül Mabel után, máshogy alakult volna az életem. Kezdjük azzal, hogy nem tanulhattam volna. A papa nem tartotta volna sem elképzelhetőnek, sem helyénvalónak. Nem. Ez történt a két nővérem esetében. Rosa befejezte az általános iskolát. Mabelnek nem volt elég, hogy fizetik a zongoraóráit, és ragaszkodott ahhoz, hogy elvégezze a középiskolát. A mama igyekezett meggyőzni, hogy csinálja meg az alapképzést, ami őt helyett csak három év volt, és a végén tanítónői képesítést lehetett szerezni, de Mabel csökönyösen ellenszegült, és azt hajtogatta, hogy nem tanítónő akar lenni, hanem biológus. Aztán történt, ami történt, és ezek a részletek eltűntek a süllyesztőben. Ezt is szokta mondogatni Mabel: hogy néha egyetlen vitán, egy vágyon múlik az életünk alakulása, aztán történik

valami, ami mindent megváltoztat, mindent felülír, és a régi vágyból semmi sem marad.

Gyakran megtörténik velem, hogy Delfinán kezdek gondolkodni, aztán Mabelnél kötök ki. Delfinából indulok ki, mert itt hever a lábaim előtt, és arra vár, hogy válaszoljak, elmegyünk-e együtt moziba, én meg a nővérünkön töprengök, és képtelen vagyok máshogy csinálni.

Nem tudom biztosan, mikor történt, de ez a szinte sziklaszilárd cin-kosság Delfina és köztem egyszer csak kezdett gyöngülni, és végül azzá a konvencionális kötelékké alakult, ami születésünktől fogva összeköt bennünket. Sosem vitatkoztunk. És sosem beszéltünk erről a távolságról. De egyszer csak kialakult. Megtörtént.

– Rosát is el szeretnéd hívni? – ránt vissza Delfina újabb kérdése a gondolataimból.

– Azt hiszem, nem. Ernestitőval nem fog tudni eljönni. Kire hagynák? Na jó, azért meg lehet kérdezni.

– És politikai téren... Manuel merre húz?

Delfina elmosolyodik. Tökéletesen érti, mire vagyok kíváncsi. Arra, hogy politikai téren Manuel egy féktelen őrült, mint Pedro, vagy inkább olyan, mint Ernesto, aki képes tönkretenni bármilyen családi rendezvényt, és addig vitatkozik, amíg a vérnyomása az egekbe nem szökik. Ez a kérdésem lényege. A vőlegényemet érdekli a politika, de olyanfajta, aki elfogadja az érveket. Ernesto és Pedro viszont két féktelen őrült, és a vasárnapi vitáik véres csatározásnak tűnnek. Na persze a papát sem kell féltetni! Ha Manuel is ilyen, akkor a moziból rémálom lesz.

– Olyan nyugodtnak tűnik. Nem tudom. Nem szoktunk túl sokat beszélgetni erről.

Ebben a pillanatban belép Rita néni.

– Miről nem szoktatok sokat beszélgetni?

A nénje mindig ezt csinálja. Amikor betoppan, és épp belecsöppen egy beszélgetésbe, rákérdez arra, amit éppen hallott, abból kiindulva,

hogy *ipso facto* bármiről alanyi joga van tudni, ami az ő felségterületén történik.

– Ofeliával éppen azt tervezzük, hogy moziba megyünk Manuellel és Juan Carlosszal.

Tipikus Delfina. Nem is erről beszélgettünk. De Delfina inkább arra válaszol, amihez kedve van. Főleg olyan ember esetében, mint a nénje, aki úgy érzi, hogy joga van a legkülönbözőbb témákban véleményt nyilvánítani, mintha az ő nézete minden esetben vitathatatlan ítélet lenne. Bennem nincs meg ez a magabiztosság, hidegvér vagy közöny, esetleg mindezek keveréke. Rettegek a nénjétől, és azt hiszem, ezt tudja, sőt élvezi is.

– De sok időtök van nektek!

– Jaj már, nénje! Mit kéne tennünk? Fiatalok vagyunk, szépek és gazdagok. Már hogyne lenne sok időnk!

Delfina angyali mosollyal bámul rá, én meg legszívesebben jegyzetelnék, hogy tanuljak tőle.

– A fivérem meg húzza az igát...

– Ahogy mondd, nénje! A papa húzza az igát, hogy mi olyan életet élhessünk, amelyet élünk.

Rápillantok Rita nénire. Boldog lennék, ha én ilyen arckifejezést tudnék kiváltani belőle.

– Drágaságom, én legalább minden tőlem telhetőt megteszek, hogy megháláljam az erőfeszítéseit.

– Persze, nénje. Ahogy mindnyájan. Ofelia és én nem véletlenül tanulunk egész éjjel. Rosa pedig neveli a Fernández Mollék új generációját, jövőbeli boldogulásunk kulcsát. Mabelről inkább nem mondok semmit, mert a te szavaiddal élve veszett ügy. Ezért nem visszük magunkkal moziba.

A nénje ábrázata nem változik, de azt hiszem, csak azért nem, mert már nem lehetne ennél ridegebb és mogorvább. Delfina a saját szavaival aratott győzelmet felette, mert Mabellel kapcsolatban ez a „veszett ügy”

a vesszőparipája. Akkora győzelmet aratott, hogy a nénje sarkon fordul, és kimegy a szobámból.

– Mutasd, Delfi! – mondom neki. – Mit szeretnél megnézni?

– Jaj, fogalmam sincs! De ez a legkisebb baj – mondja már a küszöb táján, és ő is kisétál.

3

Azt hiszem, az október a kedvenc hónapom. A tavasz ilyenkor már nemcsak ígéret, hanem maga a valóság. Még nincs olyan rekkenő hőség, mint amilyen decemberben tör ránk, és nem lepik meg az embert a novemberre jellemző hirtelen záporok. Az esték pedig olyanok, mint ez: elég egy kiskabát vagy egy hosszú ujjú a ruha fölé, és éjszakába nyúlóan lehet sétálgatni a Corrientesen.

– Szeretem az októbert – mondom hangosan.

– Én is – feleli Mabel, aki mellettem sétál a járdán.

A többiek, Delfina és a fiúk előttünk ballagnak. Juan Carlos hátrafordul.

– Mit szeretnétek végül megnézni?

– Én a *Délidőt*!

– Amiben Gary Cooper játszik?

– Igen. És Grace Kelly.

– Legyen az! – vágja rá Delfina.

– Nézzük meg inkább a *Facundo, a Pampák Tigrisét*!

– Ne már, Pedro! Argentint már láttunk a múlt héten!

– De azt olvastam róla, hogy jó.

– Ne, srácok! Már torkig vagyok a vezérekkel! Épp elég nekünk ez, amelyik hatalmon van – jegyzi meg Juan Carlos.

– Mi köze ennek Perónhoz? – csattan fel Pedro.

– A peronista Argentínában mindennek köze van Perónhoz – erős-ködik Juan Carlos.

– Ne kezdjétek már... – kéri őket Mabel szinte reflexből.

– És mit szóltok a *Zenda* foglyához? – veti fel Manuel.

– Amiben Stewart Granger játszik? Nézzük meg azt! – mondom lelkesen.

– Igazából én szívesebben néznék valami argentint – dacoskodik Pedro.

Juan Carlos odafordul Manuelhez, de nem hallom, mit mond neki. Mabel és én néhány lépéssel a többiek után kullogunk. Eszembe jut, hogy akartam neki mesélni valamit.

– Végül megkérdeztem Rosát, hogy van-e kedve eljönni Ernestóval.

– És mit mondott?

– Azt, hogy nem, nem tudnak. Ezen a héten sem.

Mabel megcsóválja a fejét, és sejtelmesen mosolyog.

– Min somolyogsz?

– Azt válaszolta, hogy nem, vagy mondott még valami mást is?

– Azt mondta, hogy Ernesto a hét végére nagyon fáradt, és szombatonként ki kell aludnia magát.

– Na, ez már sokkal inkább jellemző Rosára.

– Miért?

– Mert amit mond, az nem más, mint az alapelvek lefektetése, Ofelia. Világossá tette számodra, hogy a férje az, aki irányítja a gyárat. Te nem foglalkozol vele, Delfina nem foglalkozik vele, én nem foglalkozom vele, a vőlegényeink vagy a férjeink nem foglalkoznak vele.

– És mit kellene kezdenem ezzel?

– Jelen pillanatban semmit. De tudtadra hozta azokra az időkre, amikor papa már nem lesz. – Itt szünetet tart. – Nem ítélem el. Mert igaza van. Néha szeretnék én is így a jövőbe látni, előre tervezni.

Egészen addig folytatja, amíg el nem érünk a következő utcasarokig.

– Valamilyen jövőbe. Bármilyenbe.

Én csendben hallgatom. Odanyújtom a karomat, ő pedig belém karol. Így sétálunk tovább. Előttünk a többiek még mindig azon tanakodnak, hogy melyik filmet nézzük meg. Mabel emlékeztet Kasszandrára,

a trójai háború görög jósnőjére, akit kettős tragédiára ítélték: részletesen látja a jövőt, ugyanakkor senki sem hisz a jóslataiban. Mert Mabelben mindig ott bujkál a szomorúság. Még akkor is ott lappang, rejtőzik, amikor majd megpukkadunk a nevetéstől, vagy élvezzük, hogy a Corrientes utcán sétálunk, és azon töprengünk, hogy milyen filmet nézzünk meg, vagy amikor éppen a Palermo negyedben, a tavaknál teázunk. Mabel a folyó túlsópartjáról néz ránk, amin mi még nem kelünk át. Nem felsőbbrendűsködésközlésből csinálja. Egyáltalán nem. Épp ellenkezőleg, néha meglepődöm, mert olyan, mintha irigyelné a nai-vitásunkat. Mintha nem büszkeséggel töltené el az éleslátása, hanem épp feszélyezné.

Örülök, ha arra gondolok, hogy Mabel mindannyiunk közül engem érez a legközelebb magához. A köztünk lévő bensőséges kapcsolatnak köszönhetően olyan őszintén osztja meg velem az érzéseit, a vágyait, a félelmeit, ahogy a család többi tagjával sosem. Persze tudom, hogy ennek az őszinteségnek is vannak határai, és hogy én sokkal jobban megnyílok neki, mint ő nekem. Ez így volt, így van, és gyanítom, hogy mindig is így lesz. Mindenesetre hajlok arra, hogy többet tudok Mabelről, mint a testvéreim, a szüleim vagy akár a saját férje. Néha eltöprengek azon, hogy Pedro vajon hogy éli meg Mabelnek ezt a furcsa tulajdonságát. Mert már többször láttam, hogy ugyanazzal az egyszerre türelmes és együttérző arckifejezéssel figyeli őt is, amivel minket szokott.

Az előőrs megáll, és bevár minket.

– Na? Mi lett a döntés? – érdeklődik Mabel.

– Eldőlt. A *Zenda* foglyát nézzük meg.

– Micsoda?! Nem abban maradtunk, hogy a *Facundo*, a *Pampák Tigrisét* választjuk?

– A jó életbe, mi sem vagyunk egyszerűek...